

PUS-PASS

CLUBBLAD DER ESVV PUSPHAIRA

JAARGANG 26: 2003 - 2004 Nr. 2

"herprioriteren van belangrijke natuur- en milieumetingen"

Inhoud

Redactioneel	1
Woord van de voorzitter	2
Adreswijzigingen	3
Bestuursmedelingen	4
Uw evenementaris spreekt	6
De nieuwe secretaris	9
Bart en Marianne	11
100-ste dameswedstrijd	13
Zeilen met Zidane	15
Koningsdochters, Deel I	19
Pus-open 2003	25
Ons kent Ons	28
Who is David Moreno?	31
Anarchist en terrorist	33
J.O.S	36
Fluisterdatjes	39
Adverteerders	40

Kopij binnen voor:

**20 december
2003**

Colofon

Jaargang 26, 2003-2004, nr. 2

Pus-Pass:

Clubblad der E.S.V.V. Pusphaira
Verschijnt a.a.g.g. zesmaal per jaar

Redactieadres:

E.S.V.V. Pusphaira
Onze Lieve Vrouwestraat 1
5612 AW Eindhoven

E-mail redactie:

erwinhilders@dse.nl

E-mail Pusphaira:

pusphaira@ssc.tue.nl

Financiële info:

Contributie leden: Euro 45,00
Contributie trainingsleden: Euro 12,00
Te voldoen aan:

Postbank 1690270

T.n.v. E.S.V.V. Pusphaira, Eindhoven

Donateursvereniging Postphaira:

Min. Euro 35,00

Te voldoen (o.v.v. seizoen) aan:

Postbank 3457678

T.n.v. Marketentsterlaan 40

3454 WS De Meern

(Lionel Wennekes, 030-6663324)

Heerenelftal:

Elfallijder: Pieter Kuppens (2444326)

Contributie: Euro 75,00 op Postbanknr:

3171225 t.n.v. Heerenteam Pusphaira

Eindhoven o.v.v. naam en seizoen

Pusphaira Home-Page (Internet)

<http://www.pusphaira.nl>

Redactie

Erwin Hilders, Sigrid Kindt en Hessel
Rippe (afdeling literair)

REDACTIONEEL

De bladblazer

Ofwel: het ruimschoots overschrijden van de irritatietolerantiedrempel

Zaterdagochtend om 5 voor 8. Eindelijk uitslapen (ik moet tegenwoordig om 7 uur op doordeweeks, jaja). Lekker onder het warme dekbed, terwijl buiten de eerste vogeltjes hun gekwetter laten horen. Serene rust in de buurt. We draaien ons nog eens om, stil verheugen we ons op een ontbijtje met koffie en een eitje, maar toch zeker niet voor een uur of half 11.

Helaas, vette pech voor de redactie.

Klokslag 8 uur verschijnt er een oranje mannetje ten tonele. Hij heeft zijn eerste koffie er duidelijk in zitten en toont zich klaar voor de strijd. Gewapend met zijn 6 pk bladblazer, uiteraard met benzinemotor, positioneert hij zich op een strategische positie onder ons raam, op het grasveldje tussen de twee appartementengebouwen. Met een ferme snok aan het startkoord van zijn machine verbreekt hij de stilte voor vandaag.

115 dB, gemeten in onze slaapkamer wel te verstaan, een alles overheersende herrie. Geen kussen is er tegenop gewassen. En dan begint het wachten...

Wanneer zal deze oranje duivel klaar zijn met het wegblazen van de blaadjes? Op TV laatst een documentaire gezien: het schoonblazen van een flinke straat duurt een kwartier. Edoch niet bij onze bladblazerd. Hij neemt zijn tijd, schijnbaar genietend van het kabaal. Je hoort hem gewoon denken: ik niet uitslapen, dan niemand uitslapen.

Om een uur of 10 is het tijd voor een bakje koffie in de keet. Kwartaartje rust voor ons. In de tussentijd heeft hij echter zijn collega gebeld, die met die tractor met zuiginstallatie. Samen slagen ze erin de rest van de dag elke vorm van communicatie in het park onmogelijk te maken. Konijnen zijn al dagen niet meer te zien. Volgende week zijn er vast weer blaadjes. Ik overweeg een windbuks aan te schaffen...

WOORD VAN DE VOORZITTER

Annelies Hovestad

Daar kwam ik een jaar geleden aan. Ik had nog nooit een bal getrapt, maar ik wilde graag gaan sporten en de combinatie van actie en buiten, wist ik, is een hele goede. Na de eerste training bleek al dat ik duidelijk nog geen bal fatsoenlijk kon raken, maar ook bleek dat de sfeer binnen ons team zo goed was dat me dat niets uitmaakte. Doorzetten en oefenen dus.

Nu ik een jaar actief Pusphairlid ben en vorig jaar in mei mijn eerste officiële doelpunt heb gescoord, mag ik me nu nog actiever gaan bewijzen. Dit jaar zal ik de taak als voorzitter op me gaan nemen. Een taak waar ik al langer ambities voor had.

Maar wie is nu jullie nieuwe voorzitter? De algemene beschrijving van mede Puphairanen luist ongeveer zo: Die megablonde die iedere trainingsavond aan de bar te vinden is. Maar natuurlijk is er nog veel meer over mij te vertellen.

Op 26 juli 1979 werd ik geboren in een dorpje in het "schoene Limburg" genaamd Grubbenvorst. De 18 jaar van mijn leven heb ik dan ook daar

gewoond en heb in Venlo mijn middelbare schoolleventje mogen leiden ofwel lijden..(het limburgse leventje trok me namelijk nooit zo) Al snel nadat ik hier begon aan de Pabo ben ik in het gekke Eindhoven gaan huizen en liet ik de studentenwereld op mij af komen.

Sindsdien woon ik dus al zo'n 6 jaar (- de 4 maanden waarin ik canada woonde) hier en heb hier nog nooit een moment spijt van gehad. Ik ben immers gek genoeg voor een stad als 'Eindhoven de Gekste'.

Ondertussen ben ik al begonnen aan een tweede studie, pedagogiek, en heb ik mijn laatste studentenjaar

3

ingeluid. En wat er ook gaat gebeuren, dit wordt er zeker één om natuurlijk nooit te vergeten.

Wat ik nog meer doe buiten voetballen? Ik zet henna-tattoos, schmink en speel vaak kindertheater voor een evenementenbureau hier in de buurt. Daarbij is eigenlijk mijn allergrootste passie, snowboarden. Ik sta nu al 10 jaar op mijn board en de intensiviteit wordt hiervan alleen maar groter. Een tijdelijke carrière als snowboardleraar heb ik zeker in het vooruitzicht.

In het huidige bestuursjaar hoop ik een goed overzicht te houden op alles wat er binnen de vereniging speelt. Als voorzitter vind ik het dan ook belangrijk om van alles een beetje te weten zodat ik bij

stagneringen kan meedenken en we samen kunnen streven naar goede oplossingen. T.o.v. het bestuur zorg ik dat overal aandacht voor is en probeer ik hen bij te staan in hun taken waar nodig.

Als laatste wil ik jullie allemaal een super voetballend jaar wensen. Er staan een aantal mogelijke kampioenschappen op het lijstje en met een goede inzet en teamspirit hoop ik dat iedereen hier natuurlijk ook voor gaat. Natuurlijk wil ik ook het oude bestuur bedanken voor hun inzet in het afgelopen jaar. Veel plezier dit jaar, hopelijk kunnen we nog steeds op jullie actieve 'puphairaspirit' rekenen.

GROETJES!!!!

ADRESWIJZIGINGEN

Wendy van Steenwijk
Mammoetstraat 18
5646 BN Eindhoven
06-48476125

Jan Roelof Veenstra
Hamakerstraat 36
5652 RD Eindhoven
06-45736785

Gilda Verheul
Mammoetstraat 18
5646 BN Eindhoven
06-54923224

Thomas Frijns
Hamakerstraat 36
5652 RD Eindhoven
06-47687514

Rogier Jonker
Eikenstraat 5
5651 CL Eindhoven
06-42458297

BESTUURSMEDDELINGEN

De afgelopen weken hebben we ons flink voorbereid op het komende bestuursjaar en hopen we als voltallig en liefvallig bestuur het komende jaar de vereniging een top jaar te kunnen bezorgen.

De belangrijkste punten van dit jaar zullen zijn:

- Het behouden van teams en leden,
- Het vinden en vooral ook behouden van goede sponsors, zodat vooral alle materialen van voldoende kwaliteit blijven of worden en zodat evenementen van een grotere omvang georganiseerd kunnen worden,
- Het verbeteren van de financiële situatie van de vereniging.

Verder hebben we natuurlijk ook nog praktische mededelingen.

- Onze penningmeester David zal niet het volledige jaar kunnen afmaken. We zoeken dus door naar een penningmeester die dit voor minstens

een half jaar wilt voortzetten. (mei t/m oktober 2004),

- Er kunnen weer pusphairatruien worden besteld in alle maten. Geïnteresseerd? Geef je maat even door aan Sigrid Kindt,
- Zoals jullie misschien gemerkt hebben lopen onze wedstrijd-schema's helaas niet allemaal gelijk. Dit verschil in uit en thuis wedstrijden wordt veroorzaakt door het aantal teams in een poule. Hierdoor komen er andere wedstrijd-schema's/ we proberen deze verschillen zo veel mogelijk recht te trekken, helaas zal dit niet altijd gaan lukken. Het kan dus wel eens zo zijn dat je als enige team een thuiszondag uit speelt. Natuurlijk ben je dan van harte welkom om alsnog daarna een pilsje te komen drinken in de kantine of andere teams te komen supporteren.

Met de hele vereniging hopen we natuurlijk op een aantal kampioenschappen dit jaar!

ADVERTENTIE COPY&CO

UW EVENEMENTARIS SPREEKT

Patrick van Soest

Voor wie mij nog niet kent zal ik mijzelf even voorstellen. Patrick van Soest, 24 jaar, geboren in Haarlem en opgeroeid in het hartje van de randstad, onder de rook van onze nationale luchthaven, in het midden de altijd dynamische Haarlemmermeerpolder: Hoofddorp. Sinds 1998 huur ik, in het zuiden van Eindhoven, een kamer van het huidige Vestide (toen nog een wachttijd van ongeveer 6 maanden), om een opleiding Bouwkunde te kunnen volgen aan de Technische Universiteit Eindhoven. Inmiddels dus zesdejaars en even zo lang lid van ESV Pusphaira.

Voordat ik bij deze geweldige vereniging kwam, was ik negen jaar lid van sv Hoofddorp, een van de grootste amateurvoetbalverenigingen van Nederland. Als ode aan mijn oude club train ik zoveel mogelijk in de clubkleuren van sv Hoofddorp: rood shirt, witte broek, blauwe kousen. Mijn trainingsoutfit heeft dus niets te maken met nationalistische gevoelens, maar is dus meer een uiting van nostalgie.

Toen op mijn middelbare school bekend werd dat ik het Eindhovense zou gaan bevolken, maakte mijn do-

cent klassieke talen (ik volgde Latijn) van de gelegenheid gebruik om mij een opdracht mee te geven, namelijk om 'verlichting te brengen aan de boeren in de duistere zuidelijke Nederlanden'. Erg toepasselijk vond ik dat, gezien ik mij ging vestigen in de lichtstad van Nederland, maar ik betwijfel of hij dat bedoelde.

Hoe dan ook, eenmaal woonachtig in Eindhoven begon ik vol goede moed aan de opleiding Bouwkunde, om uiteindelijk te kiezen voor de afstudeerrichting stedenbouw. Mijn

specifieke interesse gaat op dit gebied uit naar verkeerskundige vraagstukken.

Wat valt er nog meer over mijzelf te vertellen? Ik heb een broertje van 20, twee ouders en geen huisdieren. Ik heb een bijbaantje op Schiphol in het panoramarestaurant (op de derde verdieping tussen vertrekhal 1 en 2). Een vaste vriendengroep in Hoofddorp (waarvan ik een aantal al vanaf het begin van de middelbare school ken). Dat zijn de redenen dat ik mijzelf bijna ieder weekend in de intercitytrein richting Amsterdam hijs. Overstappen op Duivendrecht voor de trein naar Schiphol en/of Hoofddorp. Als de NS (ik vind dat de privatisering teruggedraaid moet worden) meewerkt, dan heb ik ongeveer 2 uur nodig om van mijn Vestide-kamer naar mijn ouderlijk huis te komen.

Zondagochtend of soms al zaterdagavond hijs ik mijzelf weer in de trein voor de reis terug om te kunnen voetballen (dit jaar in het glorieuze P4). Mensen vragen mij wel eens hoe ik dat in 's hemelsnaam volhoud en waarom ik niet gewoon een baantje hier in Eindhoven zoek? Ik vertel ze dan dat Hoofddorp mijn thuis is, net zoals dat Limburgers om onverklaarbare redenen Limboland als heimat zien, dat Tukkers zich thuis voelen in hun stukje Nederland en dat Friezen vol trots roepen: 'Fryslân boppe!'.

Omdat ik met mijn verhuizing naar

beneden de rivieren niet het voetballen wilde opgeven, besloot ik om in Eindhoven een voetbalvereniging te zoeken. En ik vond. Sindsdien ben ik er trots op om mijzelf Pusphairaan te mogen noemen.

Tijdens mijn 'carrière' bij Pusphaira heb ik in de organisatie gezeten van het IT2002 en heb ik als scheidsrechter een redelijk aantal wedstrijden gefloten. (Bij mijn oude club was ik jeugdscheidsrechter.) Buiten Pusphaira heb ik in de organisatie gezeten van de Europese Week Eindhoven 2001, waar ik medeverantwoordelijk was voor het informele gedeelte van het programma, en wat ik nog steeds beschouw als één van de hoogtepunten uit mijn studententijd.

Nu mijn studie richting einde begint te lopen, wilde ik nog in ieder geval éénmaal iets belangrijks doen voor Pusphaira. Het is daarom dat ik vol goede moed en gemotiveerd begin aan een jaar in het bestuur, en wel als evenementaris. Samen met Annelies, Sigrid, Menno en David hoop ik er een geweldig jaar van te maken!

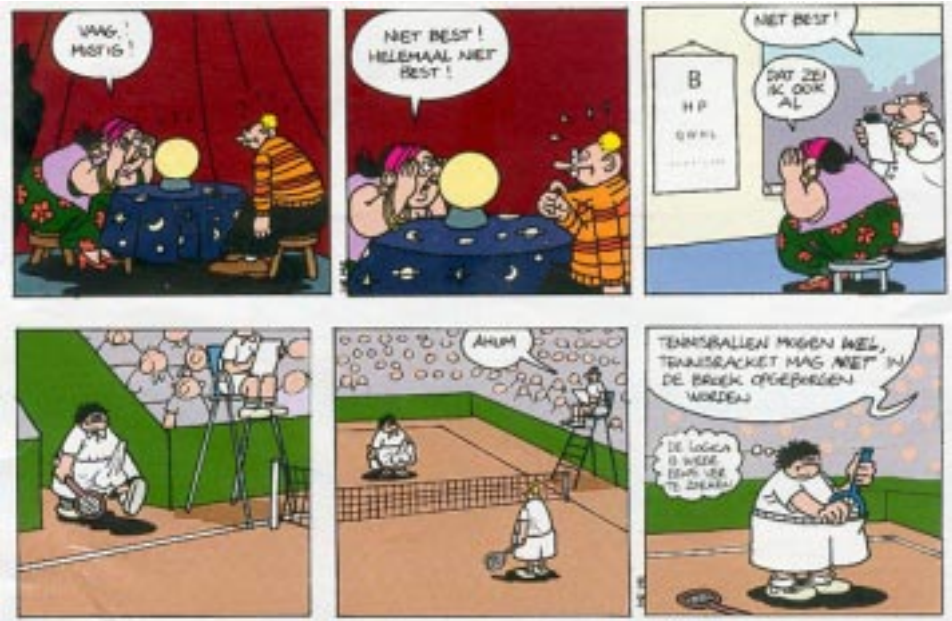
In mijn taak als evenementaris van deze zeer actieve studentenvereniging zie ik het als belangrijkste punt om alle leden van Pusphaira te betrekken bij al wat deze vereniging te bieden heeft. Want Pusphaira is veel meer dan alleen voetballen. Er staan momenteel 26 activiteiten en evenementen op de agenda, de een

8

nog gezelliger dan de ander (en dan heb ik de voetbalwedstrijden, trainingen, standaard-thuiszondagen en het barhangen op dinsdag en donderdag niet meegeteld). Dat is gemiddeld iedere maand tweekomma-nog-wat! Anders gezegd: zo'n beetje om de week is er wel wat bijzonders te beleven. Weinig clubs die ons dat na doen.

Voor al deze activiteiten en evenementen heeft het bestuur de hulp nodig van de leden van Pusphaira. Soms om aan de evene-

menten mee te doen, maar vaak ook om ze, in commissie- of teamverband, te organiseren. Pusphaira is voor en door studenten en voor en door oud-studenten met een groenblauw hart. Om haar actieve status en hoge graad van gezelligheid te kunnen behouden is het voor Pusphaira belangrijk dat iedereen zoveel mogelijk mee doet: selectie-spelers, spelers uit de lagere elftallen, dames, ouwe ballen, trainers en trainingsleden... iedereen is even belangrijk voor de club!

DE NIEUWE SECRETARIS

Hallo allemaal,

Voor degene die mij nog niet kennen, en voor de mensen die stug alles lezen wat in de pus-pass komt (goed bezig!), stel ik mij graag voor. Mijn naam is Sigrid Kindt, geboren op de Koewacht (?) op 27 juni 1982. Bijna 2 jaar later kwam mijn zusje, Karlijn, die nu actief is in het Tilburgse corpsleven. Koewacht is een ministipje op de kaart van Nederland, als het er al op staat....met zo'n 3500 inwoners, tennisbanen, voetbalvelden, zwembad, bieb enz. een prima dorp om in opgegroeid te zijn.

Na de middelbare school, werd het echter de hoogste tijd om een bruisender deel van Nederland op te zoeken. Met mijn voorliefde voor wiskunde (1 van mijn rare eigenschappen) kwam ik al snel in techniekstad Eindhoven terecht op zoek naar een studie. Zo kwam het dat ik een paar weken later in de banken zat bij een college technische natuurkunde. Een studie die me nu nog steeds prima bevalt en waarvan ik hopelijk in januari 2005 afstudeer.

In mijn eerste jaar ging ik nog regelmatig terug naar het warme nest van mijn ouders. Het tweede jaar begon ik met roeien bij Theta, leuke sport maar daar hield 't ook bij op. Toen ik een willekeurige donder-

dagavond aan 't stappen was, werd ik aangesproken door een toen nog onbekende Bregje (C.) , sindsdien ben ik lid van Pusphaira. Nog nooit eerder had ik gevoetbald (moeders: 'Voetbal, Nee, daar krijg je zulke akelige blessures van, dat is een jongenssport') en het was (is) dan ook een hele uitdaging om het voetballen enigszins onder de knie te krijgen.

Pusphaira ervaar ik als enorm gezellige club, waar ik me vanaf het eerste moment thuis voelde. Dit jaar zal ik binnen het bestuur fungeren als secretaris, ik hoop daarmee meer ervaring op te doen en natuurlijk een geweldige tijd te hebben.

Tot binnenkort op het veld / aan de bar, groetjes,

Sieg

Ma	19:00 - 2:00	Cocktails
Di	12:00 - 2:00	Film, Speciale Bieren
Wo	12:00 - 2:00	Bands, Dance, Kroegavond
Do	12:00 - 4:00	Stappen voor iedereen
Vr	12:00 - 4:00	Relax
Zo	20:00 - 1:00	Film

Het Studentencafé

Een plek waar alle leeftijden samenkomen om te doen waar ze zelf zin in hebben.

Genieten van de 15 speciale koffie's, dan wel 100 speciale bieren of vele kranten en tijdschriften.

Met open podia, dance events, theater, festivals en een grand café. Of gewoon mijmeren...

Het Studentencafé

J.F.K.laan 3 / 040 2440635
<http://www.hetstudentencafe.nl>

BART EN MARIANNE

Bregje van Berkel

Er waren eens, in een ver, ver, diep verleden, een jongetje en een meisje. Gelukkig woonden ze niet, zoals de meeste sprookjesfiguren, ver, ver weg, maar gewoon best wel dicht in de buurt. Het jongetje heette Bart, het meisje heette Marianne. In de tijd dat ze nog kinderen waren, hadden ze niet het geluk elkaar al te mogen kennen. Maar, jong als ze waren, groeiden ze op.

En daar was het moment, dat ze elkaar wèl mochten leren kennen. Leuk als ze elkaar vonden, lieten ze elkaar toch weer gaan. De tijd was nog niet rijp, zo zeggen we dat dan. Maar, zo rijp als ze nog niet waren, groeiden ze nog verder op, totdat ze er wel rijp voor waren. Heel slim van ze.

Hij ging op zijn knieën, zij zei ja, en daar gingen ze, op weg in een gegraffiteerd autobrak, naar het stadhuis van Eindhoven, daar waar het allemaal gebeurt. Verrassend genoeg, was daar heel de familie- en vriendenkring samengekomen. Dat vonden Bart en Marianne wel gezellig. Iedereen nam plaats in sprookjesachtige witte fauteuils en voor Bart en Marianne werd een apart plaatsje geregeld. Het ging

tenslotte om hen, op deze bijzondere dag.

Plots kwam er een mevrouw tevoorschijn. "Ik regel het wel" zei ze. Ze nam het woord en vond het zo leuk dat Bart en Marianne elkaar gevonden hadden, al had ze hen nog nooit van haar leven gezien, dat ze Bart en Marianne allerlei lieve dingen tegen elkaar liet zeggen en elkaar zelfs een sieraad geven. Daar had de mevrouw niet voor gezorgd hoor, voor dat sieraad, dat hadden Bart en Marianne zelf gedaan. Ze hadden zich goed op deze dag voorbereid.

Jammer dat de mevrouw Bart en Marianne nog helemaal niet kende, want daardoor werden de twee op deze bijzondere, speciale dag, die alleen voor hen in het leven was geroepen, alleen voor hen bestond, anders was deze dag gewoon

12

overgeslagen, steeds Bas en Marjon genoemd.

Door dit misverstand werd het Bart allemaal teveel, zeer geëmotioneerd was hij en voortdurend in tranen. Marianne was er gelukkig wel tegenop gewassen en stond te stralen voor twee. Wat mooi hoe ze elkaar op deze dag al zo goed aanvullen. Het publiek was blij voor Bart en Marianne.

De mevrouw mocht Bart en Marianne dan niet kennen, de rest

kende hen des te beter! Zij wisten dat het lievelingseten van Bart en Marianne rijst is en ze onderhand wel honger gekregen moesten hebben van het hele gebeuren. Overvloedig werd de rijst dan ook aangeboden, nadat de ceremonie voorbij was en de mevrouw haar burcht weer voor zichzelf wilde hebben en ons vriendelijk doch dringend de deur wees.

Daar gingen ze, ons aller Bart en Marianne, in hun autobrak, een schitterende toekomst tegemoet.

100-STE DAMESWEDSTRIJD

Michèle Koper

De 100-ste dameswedstrijd, of wat ik me er nog van kan herinneren....

Dit jaar is het het vijfde competitiejaar van de Dames. Een lustrum dus! Om te vieren dat we 5 jaar geleden zijn begonnen met het betrekken van dames bij deze vereniging, en om te vieren dat onze dames na 5 jaar van de laatste plaats naar een van de koplopers zijn verhuisd.

Bij dit lustrumjaar hoort natuurlijk ook een jubileumwedstrijd, de 100ste wedstrijd van de dames! Al 50 keer om 10 uur zondagochtend uit naar de meest vergelegen oorden (Middelbeers, Hogeloon, Lage Mierde). Al 50 keer om 12 uur thuis om onder begeleiding van de

suportende clubgenoten te proberen beter te zijn (of in ieder geval meer te scoren dan de tegenstander).

De datum was 28 september en rond 11 uur, begonnen de dames binnen te druppelen voor de wedstrijd tegen Dommelen. Van de groep waar we 100 wedstrijden geleden mee zijn begonnen zijn er niet veel meer bij. De samenstelling is in 5 jaar redelijk veranderd, nog 3 van de dames die toen in het elftal zaten spelen nu nog bij Pusphaira. Anderen zijn gestopt, verhuisd of ergens anders gaan voetballen.

Maar gelukkig zijn er in de loop van de jaren genoeg dames bijgekomen om het elftal te versterken en uit te breiden, want met een aantal dames van 24 zitten we toch wel op een record!

De wedstrijd wordt een glanzende overwinning, met 10-0 wordt Dom-melen verslagen en de ongeslagen reeks van de dames wordt voortgezet (helaas is dat op dit moment met 1 verlieswedstrijd niet maar nog steeds Pusphaira Dames kampioenen!!!) Na de wedstrijd krijgen we bloemen, felicitaties en een kratje speciaal bier, voor deze gelegenheid speciaal samengesteld door Pieter K. Heren bedankt!

De lekker biertjes worden verdeeld en opgedronken terwijl de dames nog in hun tenue voor de kantine 'uithijgen' van de wedstrijd (of proberen door bier te drinken wel enigszins zweet te creëren). Als de eerste dames terugkeren van de douche verspreidt het nieuws zich dat de douches koud zijn, dus wordt er besloten om tijdens de tweede helft in de kleedkamer van het eerste

How are you? Nou...

te gaan douchen (en dan maar hopen dat Cyril een goeie beslissing maakt op het gebied van de wissels..).

Terug van de douche blijft het bier stromen en veel van de dames blijven hangen (tsja waar feest is, is bier, en zijn de dames natuurlijk...). Natuurlijk wordt er eten besteld en naar studio sport gekeken (en natuurlijk heel veel gediscussieerd over de wedstrijden van vandaag, de 100ste van de dames, de bijna vechtpartijen bij het derde en de stromende regen tijdens het eerste en vierde).

Later op de avond wordt de stad nog opgezocht, dit maal is het de Royce waar we de mensen komen vervelen (en in onze toenmalige staat waren we daar erg goed in). Hier worden zelfs nog enige wetenschappelijke experimenten uitgevoerd: hoe werkt zwaartekracht ook al weer en hoe goed kunnen gevulde glazen zweven? Het blijkt wonder boven wonder dat glazen niet zweven (maar als je gedronken heb het toch lijkt dat ze er redelijk lang over doen om te vallen) en zwaartekracht nog steeds naar beneden gericht is.

Als er uiteindelijk besloten wordt om naar huis te gaan, blijkt het dat twee van de dames hun sleutels niet helemaal meer terug kunnen vinden. Gelukkig komt dit met hulp van een telefoon en familie helemaal goed en belanden we uiteindelijk toch nog allemaal veilig in ons bedje...

ZEILEN MET ZIDANE

Hessel Rippe

Het water in de haven van Cannes glinstert in het ochtendlicht van een voorzichtige zon. Grote witte jachten dobberen gelaten in het azuurblauwe water. De masten wiebelen langzaam heen en weer als vlaggenstokken op rolschaatsen.

Over de loopplanken wandel ik door het blinkende witte woud van kunststof boegen en lijnen als takken boven mijn hoofd. Met argusogen worden mijn gangen door de bewaker van de haven gade geslagen. Bij de poort deed hij al moeilijk. Of ik een pasje had, of ik aangemeld was op de lijst, bij wie ik dan zijn moest. Gek werd ik van deze man die vanonder de rand van zijn pet me argwanened bleef aankijken. Zelfs toen hij de telefoon oppakte om te controleren of mijn bezoek wel gerechtvaardigd was, bleef hij me met die donkere kijkers aanstaren.

Bij de juiste boot aangekomen staat Zizou al te wachten. Met zijn voeten in slonzige adidasjes, zijn handen in zijn zij. Hij steekt zijn hand op en knijpt zijn ogen dicht tegen de felle zuidfranse zon. Ik schuift Zinedine's hand en kijk daarna over mijn schouder naar de havenmeester die op de

reling rond zijn huisje leunt en nog steeds met priemende ogen naar me kijkt.

'Problemen?' vraagt Zizou.
'Of de havenmeester heeft zijn dag niet of ik zie er heel verdacht uit.'
Zidane kijkt over mijn schouders naar de man en steekt zijn hand omhoog ten teken dat het goed is. De man knikt en verdwijnt weer in zijn huisje met een achteloosheid alsof het hem eigenlijk niets kan schelen. Ik stap op de boot en kijk uit over een houten dek met een mast zo hoog als een kerktoeren.

'En nu gaan we zeilen!' Met een ontdeugende blik kijkt hij me aan. Ik maak de trossen los en sta trots op de boot te kijken naar mijn geleverde werk. Langzaam drijft de boot van de kade af en ik ben blij uit de benauwde haven te zijn. Al die spiedende ogen, al die wantrouwige blikken. Het doet een huivering door me heen gaan.

Ik voeg me bij Zinedine die de motor heeft gestart en nu uiterst kalm de haven uitstuurt. Hij is de rust zelve.
'Word je soms niet gek van die opgefoktheid in de haven?'
'Ach,' hij scheert langs stilligende jachten in de nauwe uitgang 'Daar raak je aan gewend. Kan je je voorstellen dat je dat elke dag hebt?'

Dat mensen je aanstaren, je willen aanraken, dingen tegen je willen vertellen. Daar moet je je bij neerleggen en het accepteren. Als je je er niet zo druk om maakt, valt het allemaal wel mee.'

In donkerblauwe korte broek en een grijs wapperend shirt staat de kapitein aan het roer. Hij stuurt op volle zee aan en zet de motor uit. We glijden geruisloos verder door het water. Zizou wenkt me en voor ik het weet sta ik aan de lijn te sjorren die het grootzeil omhoog brengt. Ondertussen maakt hij zelf de fok in gereedheid. Voor een grote voetballer is het een klein bootje. Je zou verwachten dat hij een volautomatisch groot jacht onder zijn duurbetaalde zeebenen heeft.

'Dan zeilt de boot vanzelf. Dan hoeft ik helemaal niets te doen. De charme van zeilen is juist in samenwerking met de elementen vooruit te komen.'

Hij kocht de boot toen hij bij Cannes speelde. Veel van zijn familie woont in Marseille en varen zit in het bloed.

Het grootzeil vangt nu wind en Zidane laat de boot in volle vaart flitsen door het water. Geconcentreerd staart hij naar de horizon. Daar waar hij heen wil. Op het voordek zie ik de boeg onder me het water doormidden klieven. Ik kijk op en zie het strakke gezicht van de speler van De Koninklijke. Er straalt een bepaalde rust van uit. Een serene onverzettelikheden, een zelfverzekerde onoverwinnelijkheid. Dat van een

Spartaanse soldaat, of van een Samoerai-krijger. Ja, dat is het. Als een Samoerai in satori, door meditatie en innerlijke balans op de toppen van zijn kunnen. Niet geteisterd door prangende gedachten, maar leeg in het hoofd, niet bestookt met priemende gevoelens, maar leeg in het hart. Niet een geniepige sluipschutter als zijn collega Raoul maar een alles overziende, adellijke Japanse veldheer, heersend op het middenveld.

Zizou gooit het anker uit. De plons haalt me uit de dromerige wereld van het zeilen waar de wind in je gezicht de stof van je ziel afblaast. Waar je je in stilte verwondert over de ontzagwekkende schoonheid van het weidse water. Hij komt bij me zitten en vist uit een hoek een mandje. Hij haalt er twee glazen en een kurkentrekker uit. Dan staat hij weer op en gaat bij de boeg staan waar hij aan een lijn uit het water een fles witte wijn haalt. Hij laat het groene glas rusten in zijn hand.

'Perfekte temperatuur'

Hij schenkt me in en daarna zichzelf. De wijn is verfrissend en stroomt als een heldere bergrivier door de slokdarm.

'Hoe is het met Veronique?'

Hij glimlacht.

'Goed, ze is winkelen in Cannes met een vriendin. Je moest de groetjes hebben. En ze vroeg me jou te doen beloven dat je snel weer komt.'

'Met de Champion's league ben ik

binnenkort alweer in Madrid. Wat dacht je van een hapje eten de avond na de wedstrijd?’

‘Okee, dat staat.’

Hij heeft Veronique in Cannes leren kennen. Ze was een erg goed danseres, maar viel meteen voor de donkere kijkers in het robuuste gezicht van de Fransman. Ze heeft het dansen opgegeven om fulltime mevrouw Zidane te worden.

‘Ik zie ze nog te weinig. Het reizen, de trainingskampen, de besprekingen. Soms denk ik dat ik alleen echt gelukkig ben als ik bij mijn vrouw en kinderen ben. Zonder hen kan ik niks. Als ik Samson ben, zijn zij mijn haren.’

Hij neemt een slok van zijn wijn en staart in de verte.

‘Maar vandaag ben ik ook erg gelukkig. Als de zeilen bollen en het water flikkert van de zon, voel ik me als herboren.’

‘Als een god in Frankrijk’

‘Als een god in Frankrijk’, herhaalt hij de zin langzaam.

Terwijl de zon langzaam langs de hemel trekt, praten we over zijn carrière. Zijn vertrek naar A.S. Monaco met zijn excentrieke voorzitter Alain Pendretti (‘Als je je eerste doelpunt scoort, krijg je van mij een auto, zei hij. En jawel hoor, toen ik scoorde stond de rode bolide de volgende dag voor mijn deur op de stoep’), zijn overgang naar Juventus, waar hij ook naar Marseille had gekund, zijn verhouding met Davids (‘Edgar is de perfecte partner op het

middenveld. Fel, snel, een weergaloze techniek. We waren twee radertjes in dezelfde goedgeoliede machine’), de successen met de haantjes van de nationale ploeg en natuurlijk zijn huidige werkgever Real Madrid (‘Het heilige witte shirt voelt als twee vleugeltjes op mijn rug’).

Er klinkt een belachelijke bescheidenheid uit zijn verhalen. In plaats van dat hij zichzelf schaat bij de beste spelers van de wereld, zegt hij blij te zijn met zulke spelers te kunnen spelen. Alsof hij er zelf geen deel van uit maakt. Dat het lot heeft beschikt dat hij met deze grote jongens een balletje mag trappen, terwijl hij zelf dondersgoed weet dat hij zelf een grote jongen is. Zijn relativeringen sieren hem.

Zidane laat zijn vlakke hand over zijn korte donkere haar gaan. Met de beroemde kaalheid op zijn achterhoofd lijkt hij een monnik. Hij lijkt ook op William van Baskerville, de Franciscaner monnik in Umberto Eco’s *In de Naam van de Roos*. Zo *gedraagt hij zich ook. Een onnavolgbaar vertrouwen in het leven en in God. Een rust en wijsheid uitstralend waardoor je hem vrijwel automatisch gelooft. Het charisma van een geestelijke, de balbehandeling van een god.*

Na het dobberen gaat Zidane weer achter het roer staan. Met mijn handen in mijn zak sta ik naast hem en zie wat hij ziet. Terwijl de zilte lucht

in onze gezichten slaat als elfen-prikjes, wappert de fok enthousiast bij het overstag gaan. Met de boeg gericht op het vaste land zien we boven Cannes hoe de hemel langzaam verandert en de wereld hult in de zachte kleuren van het einde van de middag. Als we de haven binnenvaren is de horizon al roze gekleurd en hangt ons afscheid in de lucht.

'Bij de eerste thuiswedstrijd in de Chapiion's League zie ik je. Ik zorg voor een mooi plaatsje in het Bernabeu. En dan eten we de volgende avond.'

Weer zie ik die heerlijk ontdeugende glimlach om zijn strakke lippen. Wat Leonardo da Vinci deed met de Mona Lisa zie ik terug in het gezicht van Zinedine Zidane. Lacht ie nu wel of niet?

'Afgesproken'.

Als ik zijn hand druk, hoor ik roepen achter mijn rug. Als ik me omdraai kijk ik in het stralende gezicht van Veronique die met volle tassen van het winkelen over de smalle houten paadjes aan komt lopen. Ze laat de tassen vallen en valt me in de armen. Drie dikke kussen en een veeg lippenstift op mijn wangen. Zizou

lacht en geeft zijn vrouw een zoen. 'Heb je het hem gevraagd?', kijkt ze haar man aan.

'Ja, dat heb ik je toch beloofd. We zien hem over drie weken. Toch?' Hij kijkt me vragend aan.

'Even denken, jullie spelen eerst uit, dan beker en competitie, dan weer thuis voor de Champion's League. Ja, klopt. Over drie weken gaan we eten en flink bijpraten.'

Veronique knikt instemmend. Ik krijg nog drie zoenen van haar en ga dan op weg.

Het einde van de dag schildert de hemel rood en ik moet goed opletten waar ik loop, wil ik niet naast de houten bruggetjes in het water vallen.

Bij het huisje van de havenmeester, kijk ik of hij in de buurt is. Binnen zit de zo vervelende man van begin die dag nu onderuit gezakt op zijn stoel naar een wedstrijd te kijken op een klein televisiesetje.

Als ik hem in zijn gezicht staar, begroet hij me met een flauw glimlachje.

'Bonjour, monsieur, et au revoir.'

KONINGSDOCHTERS, DEEL I

*Breekbare dames.
Omgetovert
tot ruwe vikingsdochters
met wapperende manen
die vechten tot bloed
vermengt met zweet.
Tot de zon ondergaat
en de overwinning
in het hellerode licht
trots tussen de vingers klemt
en nagels vuil zijn
van verbrande aarde.*

Koningsdochters

De weg is stoffig. Het pad van geel zand kronkelt eindeloos door de groene velden. De vroege zon kust de dauw die op het gras rust. Mist hangt als een luchtige deken over de wereld. In de berm zit de hofdichter. Hij knippert met zijn ogen. Zijn hand gaat door zijn verwarde haar. Hij is net ontwaakt uit onstuimige dromen. Een week geleden was hij vertrokken in het holst van de nacht. Zijn koning had hem opgedragen om voor een bevriende vorst de door hem georganiseerde spelen te beschrijven. 'Want', zo stelde zijn bebaarde baas, 'als het niet opgeschreven wordt, is het niet gebeurd'.

Met een klap op zijn schouder had hij hem op weg gestuurd. De dichter wist ook wel dat hij de opdracht niet

kon weigeren. Er waren anderen voor minder in de kerker gegoooid. Met onwil in zijn hart begaf hij zich in de duisternis op weg.

Onderweg trok hij door stille steden en voorbij aan slapende weilanden. Tot hij kwam aan de verlaten kleine boerderijen aan de rand van het koninkrijk. Daarna begon een onbekend gebied. Een onwerkelijk niemandsland van diepe bossen, met gigantische bomen als logge monsters, moerassen waar elfjes gnif-felend boven zijn hoofd zweefden en vruchtbare dalen waar kabouters hem hoofdschuddend nakeken. Zinderende dagen en prikkelende nachten gingen voordat zijn vermoeide benen eindelijk halt hielden.

Vanuit een rafelige knapzak vist hij wat oud brood. Hij snijdt met zijn mes een snee af, zet zijn tanden in het stugge voedsel en trekt het eten uit elkaar. Terwijl zijn kaken zwaar vermalen, kijkt hij naar het einde van het pad. Daar torent het kasteel van koning Pus en koningin Phaira net boven de horizon uit. 'Een vreemd koninkrijk', vertelde een dronken handelsreiziger hem de nacht ervoor bij een knisperend vuur, 'van overweldigende schoonheid. Werkelijk wonderlijk. Maar verlies jezelf er niet in. Je hart kan zo uit je borstkas gerukt worden.'

Toen de dichter vroeg wat hij daarmee bedoelde, wuifde hij zijn vraag weg, draaide zich mompelend om en viel in slaap. Nu was de handelsreiziger verdwenen en was alles wat van hun ontmoeting overbleef de as van het eens zo vlammeende vuur.

Nu de dichter het kasteel nadert, voelt hij een vlaag wind over zijn armen gaan. De zon staat boven aan de hemel en het landschap begint hem steeds meer te bevallen. Uitgestrekte grasvlakten waar koeien grazen, akkers waar het graan in een rustig ritme heen en weer deint en horigen die hem onderweg met een glimlach begroeten. Als hij het kasteel nadert ziet hij hoe de ophaalbrug is neergelaten, de poorten staan wagenwijd open. Het grote stenen bouwwerk boezemt een ontzagwekkende nietigheid in. Nergens lijken bewakers te bekennen. Behalve het wapperen van grote groenblauwe vaandels en het kabbelen van het water in de slotgracht hoort hij niets. Ietwat onwennig loopt hij door de poort en komt op de binnenplaats.

Vanuit een deur rent een schildknaap over de klinkers.

'He jij, wacht eens'.

De schildknaap stopt en kijkt met grote ogen naar de dichter.

'Waar is iedereen?'

'Sorry, heer, ik heb geen tijd. De koning zit achter het kasteel te picknicken met zijn familie. Ik kan u helaas niet brengen want ik moet de

wapens voor het toernooi van morgen gereed maken. Alles moet glimmen en blinken.'

De schildknaap wijst met zijn arm vluchtig een richting op en verdwijnt door een deur aan de andere kant van de binnenplaats. Via een gangetje komt de dichter tot een deur, waarachter een smal bruggetje. Als hij over het krakende hout boven de slotgracht sloft, ziet hij de koning luid lachen en zich laven aan heerlijke gerechten die op een gigantisch laken op het gras uitgestald liggen. Een klerk loopt met grote stappen op hem af.

'U bent vast de hofdichter. Wat fijn dat u hebt kunnen komen', de klerk kijkt hem vanachter een geniepig brilletje aan en schudt uitbundig zijn hand.

'Kom, dan breng ik u naar Koning Pus, hij zal verrukt zijn met uw aanwezigheid'.

De koning rolt zich voorover en grijpt met uitgestrekte arm naar een groot stuk lamsbout. Hij wankelt zich weer rechtop en zet zijn tanden in het gare vlees. Het vet druipt in zijn volle baard en hij veegt zijn mondhoeken af met het servet dat over zijn bolle buik hangt.

'Sire, de hofdichter is gearriveerd.'

De koning kijkt de dichter aan, lacht met stukken vlees tussen zijn tanden en staat moeizaam op.

'Welkom, kerel, welkom'

De dichter maakt een korte buiging.

'Sire.'

'Ach, laat dat, goede man, u bent hier onder vrienden. Ga zitten, ga

zitten.’ Hij wijst met een weids gebaar op het uitgestrekte laken. Om het goede voorbeeld te geven, ploft hij neer en schuift zijn kroon wat aan de kant.

De dichter gaat naast de koning zitten die met een vingerknip een lakei roept met wijn. Zijn beker wordt tot aan de rand gevuld.

‘Kijk toch eens,’ zegt de koning voordat hij weer een grote hap neemt. ‘Morgen gaat het hier allemaal gebeuren. Het zal u behagen. Niets zo mooi als het edel stromen van het bloed. Werkelijk fantastisch, maar dat ziet u morgen allemaal wel. Fijn dat Koning Casper zijn gelauwerde hofdichter even kon missen.’

De dichter laat de wijn even dansen in zijn beker, neemt een slok en laat de volle smaak rusten in zijn mond. Hij kijkt uit over het weidse grasveld dat glad is als een laken. Rijen met bomen staan aan weerszijden en strekken zich uit tot oneindige diepte.

‘Is uw vrouw ook in de buurt. Ik zou haar graag ontmoeten’

‘Daar komt ze net aan met de dochters.’

‘Dochters?’

‘Ja beste kerel, een heel leger dochters, mijn bloedjes.’

De koningin huppelt door de bomen het veld op, zet haar kroon beschaamd recht en loopt statig op de dichter en de koning af. Haar handen in elkaar geslagen voor haar buik. De dichter staat op, wrijft zijn handen af aan zijn broek en reikt zijn

hand naar de hand van de koningin die hij zoent.

‘Ah, de hofdichter, heeft u een prettige reis gehad?’ Haar stem is diep en warm.

‘Nou...’ De dichter valt stil als hij achter de koningin tussen de bomen een enthousiast gejoel hoort. De koning buldert, zijn buik schudt op en neer.

‘Daar zal je ze hebben’, lacht hij als hij zijn afgekloven bot achter zich gooit.

Gehuld in wapperende jurken en getooid met brede glimlachen en sprankelende ogen komen de koningsdochters uit het bos tevoorschijn. Ze hebben bosjes op hun wangen en hebben geen schoenen aan. Blote voeten schrijden door de sprietjes. Hun huid is roomwit en hun kapsels glanzen. Sommigen hebben haren als gesponnen goud of lokken zo zwart als de maanloze nacht. Anderen zijn getooid in warme, zachte kleuren als bladeren in de herfst.

Als ze de dichter zien, vertragen ze en onderling giebelend komt de stoet met prinsessen zijn kant op. Er lijkt geen einde aan te komen. Hun aangezichten vullen zijn borstkas met warme lucht. Zijn longen inhaleren diep de breekbare schoonheid. De dichter durft niet met zijn ogen te knippen, bang het fragiele beeld teniet te doen. Hun tere lijven lijken te zweven boven het gras. Blozend stellen ze zich voor.

'Tijd om te eten!' schreeuwt de koning en gewillig vallen de koningin en de prinsessen het voedsel op het laken aan. Hompen brood worden afgescheurd, gretige tanden verdwijnen in het vlees, en fruit en gebak worden in grote snelheid naar binnen geschoven. De dichter nippt aan zijn wijn en kijkt naar de koningsdochters die giechelend zitten te eten en drinken alsof het een lieve lust is.

De dichter merkt hoe zijn vingertoppen beginnen te tintelen. Deze koningsdochters zijn zilveren engelen, reine figuren uit een warme overweldigende droom. Het zal lastig worden om hun schoonheid te vereeuwigen op het papier, bedenkt hij zich. Maar hij zal zich er maar wat graag aan overgeven en in verdrinken.

Na de picknick loopt het gezelschap terug naar het kasteel. De middagzon legt gouden randen om de kantelen. Het kille grijs van de stenen lijkt nu warm en uitnodigend. Koningin Phaira verstrengelt haar arm om die van de dichter.

'En wat denkt u? Zal het schrijven een beetje lukken?' ze kijkt hem van opzij met diepe ogen aan.

'Bent u maar niet bang mevrouw, het zal een eer en genoeg zijn.'

De schemering zet snel in als de dichter door een lakei naar zijn vertrekken wordt geleid. In de oostvleugel galmen hun voetstappen op de vochtige stenen door de galerij. De lakei stapt driftig door met een kandelaar brandende kaarsen in

zijn hand. Hun schaduwen glijden over de muren waar lachende portretten en statige gezichten vereeuwigd hangen in bladgouden sierlijsten.

De kamer hangt in het gele licht van de vele kaarsen in kandelaars aan de muur. De ramen zijn hoog en groot, het hemelbed rust statig in de hoek. Een grote houten stoel staat aan een tafel. Een groot blad met een stapel papier, een inktpot en een bundel ganzenveren in een glas. Een volle karaf wijn, een beker en een tondeldoos. De dichter draait naar de lakei en houdt de tondeldoos niet begripend voor zich uit.

'Voor als de kaarsen uitgaan, heer. Het tocht hier nogal.'

Tevreden kijkt de dichter de kamer rond. Veel ruimer dan zijn kleine kamertje bij koning Casper. Hij knikt de lakei toe die met een korte buiging geruisloos verdwijnt. In de grote stoel schenkt hij zichzelf in en staart naar het dansende vlammetje van de kaars op tafel. Hij schuift zijn stoel aan, pakt een ganzenveer, scherpt die met zijn mes en doopt hem in de inkt. De woorden lijken als in een wolk om hem heen te hangen. Hij hoeft ze alleen maar uit de lucht te plukken en op papier te zetten. Uren gaan voorbij en de papieren vullen zich vanzelf. Met een zucht legt hij zijn derde ganzenveer neer. De inkt druipt er vanaf en trekt in het tafelblad. Zijn nagels zijn zwart, zijn hoofd leeg. Hij schenkt de laatste slok uit de karaf in de beker en bekijkt wat

hij geschreven heeft. Zijn ogen gaan over het papier en gelukkig legt hij de blaadjes weg en drinkt het laatste restje wijn.

Een plotselinge windvlaag raast door de kamer en blaast alle kaarsen uit. Verschrikt kijkt de dichter op. In de donkere kamer kan hij niks meer

onderscheiden. Hij duwt zijn stoel naar achteren en staat op. In de hoek van de kamer hoort hij heel zachtjes het schuifelen van voeten. 'Is daar iemand?'

Wordt vervolgd...

**JIJ DE STUDIE
WIJ DE BOEKEN!**

 Van Piere
 Boeken en multimedia

Winkelpunten:

Den Doleub 2 (TU) Telefoon (040) 244 24 39 Telefax (040) 245 41 84
 Raadhuisplein 1 (Fontys) Telefoon (040) 360 53 26 Telefax (040) 245 24 45
 Biedersteat 2 (Fontys) Telefoon (040) 269 59 06 Telefax (040) 243 78 49
 Herenel Gialens 190 Telefoon (040) 244 40 45 Telefax (040) 246 39 49

PUS-OPEN 2003

Pieter Kuppens

Prelude

Donderdag 2 oktober 2003 een uur of elf 's avonds aan de bar in het studentensportcentrum. "Pieter, kun jij een stukje schrijven over de Pus-open?". Snel bleek dat ik helemaal niet zoveel keuze had als dat Sigrid deed voorkomen. Van elke andere tennis-ster die aanwezig was zou zelfs de meest objectieve beschouwing van de geleverde tennis-prestaties door de lezer die geen getuige was van het spektakel ten onrechte afgedaan kunnen worden als schaamteloze zelfverheerlijking. Gelukkig speelde ik ver onder mijn kunnen, althans, wat mijn selectieve geheugen dacht dat mijn kunnen

was, zodat ik zonder gêne deze objectieve verslaglegging kan doen.

Wat vooraf ging aan de prelude Zaterdag 20 september, tegen enen, tennispaviljoen SSC. Met een luid "We hebben een toernooi!" werd ik ontvangen, nadat ik na mijn ochtendje halve-marathon-training als achtste en laatste tennisser mij aandiende om te strijden om de titel van de Pus-open, met daaraan verbonden het recht om je een jaar lang de beste tennis-ster van Pusphaira te mogen noemen (de niet-winnaars zullen zich moeten beroepen op kleinere successen binnen de Pusphaira-tenniswereld).

Mijn eerste tennis-gerelateerde sportieve prestatie was geleverd: het volmaken van de vier tweetallen. Om de professionele tenniswereld er niet mee te confronteren dat de beste tennissterren ter wereld zich niet in het ATP circuit begeven, maar op de sportvelden, en dan met name de voetbalvelden rond het sport-

centrum van de TU Eindhoven, werden enige prestatieverlagende middelen genomen. Zoals cake met slagroom, samen met chocolade het enige bekende product waarbij per 100 gram geconsumeerd gewicht je lichaamsvetgehalte met meer dan een pond toeneemt.

Oké, ik geef toe, ik let op de lijn in voorbereiding op de halve marathon, maar de magische combinatie cake met slagroom kan niemand weerstaan. Bij het aanschouwen van de eerste games bleken al snel de gelijkenissen tussen prestatieverlaagd tennissende Pusphairanen en de bekende tennissers van het ATP circuit. De verschillen tussen het enige damesteam, Marjon en Bregje C., en de Belgische damestenniswereldtop Hénin/Clijsters vervaagden per game. Rogier speelde alsof er een bekerprogramma tegen de tennisafdeling van VVS op het programma stond, en werd daarbij krachtig ter zijde gestaan door Astrid, wiens loopvermogen in het ATP circuit geen gelijke kent.

Tennisveteraan Michel, bij wie tenniskenners haast automatisch terugdenken aan Stefan Edberg in zijn glorie tijd, speelde met de routine van Jimmy Connors en het enthousiasme van Leyton Hewitt, daarbij geholpen door Michèle van wie de gelijkenis in tenniskwaliteiten met Anna Kournikova slechts wordt overtroffen door de gelijkenis in gratie op en naast de tennisbaan.

Het kwartet van duo's wordt volgemaakt door Annelies die ondanks haar gebrek aan wedstrijdritme (het was de eerste keer dat ze tenniste) sterk geleek in creativiteit en onvoorspelbaarheid op Mary Pierce, en ondergetekende die net als John McEnroe in de nadagen van zijn tenniscarrière zich op de muziek wil gaan storten, om toch maar een gelijkenis met een tennisheld aan te kunnen halen.

O ja, nadat de stofwolken opgetrokken waren en een dubieus puntentelsysteem is gehanteerd (hoezo, er wordt niet meer gedobbeld voor extra games??) bleek team Michel/Michèle de terechte winnaar. Voor Michèle was dat de tweede keer op rij wat haar niet alleen een kandidaat maakt voor de Wimbledon titel, of op z'n minst de titel in de Bolivia open, maar belangrijker nog, is zij de persoon die verslagen moet worden om de volgende editie van de Pus-open te kunnen winnen.

Van de vele hoogtepunten tijdens de Pus-open mag ik er eentje natuurlijk niet onvermeld laten. Aangezien er dit jaar de partijen in twee sets werden gespeeld, vonden sommige mensen, zonder te wijzen: Bregje, Marjon, Astrid en Rogier het nodig om geschiedenis te schrijven in de zin dat de langste partij in de bekende Pus-open geschiedenis is gespeeld. Toegegeven, de lengte van de partij werd deels bepaald door de verbale in plaats van

tenniskwaliteiten van de spelers. In een wedstrijd van precies twee uur, met kansen over en weer, werd het pleit beslecht ten gunste van Rogier en Astrid in twee tie-breaks, respectievelijk 9-7 en 8-6.

Na een kleine cooling-down/chilling-out kwam de prijsuitreiking aan bod. De laatste restanten cake en slagroom als hoofdprijs, kijk dan heb je het over prijzen! Misschien dat in het ATP circuit ook dergelijke prijzen in het vooruitzicht moeten worden gesteld, om de uiterste motivatie uit de spelers te halen. Om te vieren dat het mooi weer was, we wel altijd kunnen, maar niet altijd hoeven tennissen, dat we Pusphairanen zijn, we toch moesten eten, en weet ik wat niet meer, werd het buiteneet-gedeelte van de Effenaar opgezocht.

Goede keuze! Betaalbaar speciaal-bier, gezellige huisdieren die wel van dat speciaalbier afblijven, en gebakken appels met kaneelroom-saus na. En met genoeg psycho-actieve stoffen in het lichaam kun je er nog psychedelisch tafeltennissen en sjoelen ook, maar dat was voor ons niet weggelegd; Een verantwoordelijke taak restte ons nog: het Stratumseind inspecteren op aan- en afwezigheid van Pusphairanen, die daags erop de plicht hadden om Pusphaira op de voetbalvelden te representeren, niet te dronken, maar ook zeker niet te fit. En als je niks beters meer te melden hebt dan dat de lokale vogelverschrikker toch bleek te kunnen lachen wordt het tijd om tot de conclusie te komen dat als je stopt met schrijven je stukje voor de Puspass klaar is.

ONS KENT ONS

Pusphaira kent vele gezichten. Maar vaak laat de kennis over de persoonlijkheden erachter te wensen over. Om dit te ondervangen komt de Pus-pas elke editie met de rubriek 'Ons kent Ons' waarin steeds een ander lid wordt uitgelicht.

NAAM

Evelien Johanna Petronella Verbunt
Een aantal bijnamen die vernoemd kunnen worden zijn Bundy (spreekt voor zich), Witpin (blonde haren?), Epschen (De uitleg hiervan vindt Evelien te lang en houdt ze stug voor zich) Neetnek, zo noemt haar moeder haar altijd, het betekend in het Venloos iemand die alles tegengesteld doet aan wat wordt gezegd.

GEBOORTEPLAATS

Velden, Limburg

GEBOORTEDATUM

5 april 1983

STUDIE

Communicatie

IDEAL BEROEP

Medewerker op een reclamebureau

VROEGSTE

JEUGDHERINNERRING

Samen met mijn zusje verstopperijtje spelen in het toiletgebouw op een Franse camping. Niemand wist waar

wij waren, ouders ongerust. Wij waren kwijt! De hele camping ging ons zoeken. Dit hele gebeuren heeft een dag lang geduurd!!!

BLIJ MET (LICHAAMSDEEL)

Kontje. Met referentie naar de baas van Evelien die altijd zegt dat ze een lekker kontje heeft? Beschrijving van haar baas (voor de geïnteresseerden): Hij heeft een sik, baard, snor en hij is heel groot en dik. Ze gaan iedere week samen uit eten bij Gaudi, Spaans restaurant. Hij is 35 en heeft nog een duitse vrouw ook.

MINDER BLIJ MET (LICHAAMSDEEL)

Linker knie, deze zit onder de blauwe plekken, voornamelijk

gekomen door het voetballen in Malta. De rechterknie is overigens ook niet alles maar niet ZO lelijk.

MENING OVER ALGEMENE STELLING: VOETBALVROUWEN ZIJN POTTEN

Onzin. Maar ¼ van de vrouwen binnen de voetbal is lesbisch, Evelien heeft het naar eigen zeggen zelf geteld (en ondervonden? Red.)

FAVORIETE UITSPRAAK

Ach scheids, ik deed niks. Deze uitspraak werd ingefluisterd door aanwezige teamgenoten van Evelien tijdens dit interview. De creativiteit van Evelien leidt tot het niet hebben van een favoriete uitspraak.

WAT IS VOOR JOU HET PARADIJS?

Daar waar het gezellig is.

WAT IS VOOR JOU DE HEL?

Die is er niet. Je kunt het overal gezellig maken.

WAT IS DE BESTE PLAAT ALLER TIJDEN?

'Ach vader stadt' kennelijk een limburgs iets.

Leukste band vind ik 'heet oet Lottum' verder hou ik van Top 40 en niet te vergeten meebleir muziek.

Zelfs in Eindhoven zoekt Evelien de Venlose radiozenders op.

WELK LIEDJE BESCHRIJFT JOU?

Het carnavalslied 'Mien Leef Klein Wüluske' (inwoner van de stad Venlo). Dit liedje gaat over een

meisje met blonde haren en gekleurde wangetjes....

In afwachting van Carnaval wordt er in huize Verbunt geoeffent met dansspasjes op de nieuwste carnavalsplaten. (Limburgers...)

WELK BOEK BEN JE MOMENTEEL AAN HET LEZEN?

Helaas (?) lees ik bijna niet, het laatste boek dat ik heb gelezen is 'De bende van Venlo'. Een aanrader voor iedereen, zegt ze heel overtuigend met vurige ogen. De film 'Van God los' daarentegen is een behoorlijke tenvaller.

BEN JE LID VAN EEN CLUB OF VERENIGING(behalve Pusphaira)?

Ja, SSRE

VERTEL ER 'NS WAT MEER OVER

Het is de leukste en gezelligste studentenvereniging van Eindhoven.

WAAR BLIJF JE VOOR THUIS?

Lekker slapen

WIE IS JE GROTE VOORBEELD?

Mijn mammië, ik kan alles aan haar kwijt, 't is een schatje, maar mijn vader is ook lief hoor!

NAAST WIE WERD JE VANMORGEN WAKKER?

Sjuul, SSRE Kerel, die regelmatig naast Evelien wakker wordt (Sorry heren). Het is echter niet officieel, want zolang het vrijblijvend is, is het leuk. En je hebt al dat gedoe met de familie niet.

NAAST WIE HAD JE WAKKER WILLEN WORDEN?

Sorry dames, geen Benjamin, maar Sjuul

WAT DOE JE VANAVOND?

Heb 3 feestjes!

WAT IS JE GROOTSTE FRUSTRATIE?

Als ik iets wil, maar het lukt niet.

WAAR GA JE DE DEUR VOOR UIT?

Voor een feestje

BESCHRIJF JEZELF IN VIJF WOORDEN.

Moeder van Evelien: druk, druk, druk, druk, druk.
Ex van Evelien/vriend van het zusje

van Evelien: praten, praten, praten, praten, praten
Voetbaldames: Vrolijk, enthousiast, heel lief, druk, eigenwijs.

SEX, DRUGS OF ROCK-'N-ROLL?

Sex (Die Sjuul toch..red.)

WANNEER WAS JE VOOR HET LAATST DRONKEN OF STONED?

Gisteren

IN WELKE TIJD HAD JE HET LIEFST GELEefd?

Euh...Ik ken geen geschiedenis, weet ik veel.

TOT SLOT

Evelien wil graag een bijnaam van Pusphaira. Suggesties zijn welkom.

WHO IS DAVID MORENO?

I was born the year of 1976 in the city of Bogotá, the beautiful capital of Colombia. I have two gorgeous sisters of the ages of 12 and 22 and I live with my family in a nice neighborhood at the south of the city.

I studied Computer Science Engineering at the National University of Colombia during the years 1994-2001 and I am currently carrying out studies in Mathematics for Industry at TU/e, at this moment I am working at the Natuurkunde Philips Research Laboratories in a project related with digital circuits for the second year of my studies.

I worked as an engineer for three years in Colombia (two before my graduation and one and a half after it), I also work as a tutor at the National University of Colombia helping professors with assignments related to their classes and building homepages.

On the other hand, I have been very active in the field of sports and I spent almost all my young life playing soccer in third division (6 years) and I've been involved with two professional teams so far, I was part of the sparing team of the reserves and I have played mayor tournaments at a semiprofessional level in Colombia.

I represented the university at local and national soccer tournaments and I have taken part as child soccer training for one year.

My hobbies obviously are related to sports, music (I love salsa), drinking ;) and going out with friends, I am also very avid to mathematics and computer science related subjects and learning new things is a key issue in my life philosophy.

I am looking forward to help Pusphaira in any possible way I can to make it grow and also as a personal challenge that will become part of my life project.

ANARCHIST EN TERRORIST

J.H. te E.

Jawel, Pusphaira heeft een anarchist en een terrorist in de gelederen en dat nog wel verenigd in een persoon. Misschien moet er dan ook wel worden gesproken van een anarchistische terrorist of een terroriserende anarchist. Maar sta niet vreemd te kijken als het Eindhovens Dagblad binnenkort meldt dat de 49-jarige J.H. te E. door een speciaal arrestatieteam en met een peloton ME-ers achter de hand van zijn bed is gelicht. Minister Donner van Justitie overweegt zelfs uitlevering naar Amerika, ook al zou hij daarmee wederom willens en wetens de Wet overtreden, maar daar heeft hij al ervaring mee opgedaan, dus dat zal hem wel lukken.

Het leek in eerste instantie allemaal heel anders. Want de krant kopte met grote letters dat de anarchisten van de openbare weg keihard zullen worden aangepakt. Ik dacht nog: eindelijk gaan ze de automobilisten hard aanpakken en kunnen fietsers ook eens zonder gevaar voor eigen leven van de weg gebruik gaan maken. Automobilisten die zich nooit aan de snelheidsbeperkingen houden, die gaan zeuren en klagen als ze worden geflitst omdat ze te hard rijden (maar 50 is toch 50 en geen

55?) en dan maar flitskasten in de fik steken of aan flarden schieten om een bon te voorkomen. Anarchisme ten top, toch? Of automobilisten die dronken achter het stuur zitten, die jaarlijks verantwoordelijk zijn voor 1.000 doden in het verkeer, die niet (willen) inzien dat een auto ten opzichte van een fiets een moordwapen kan zijn, die al lang weer vergeten zijn dat ook fietsers die van rechts komen toch echt voorrang hebben, die rondrijden met ondeugdelijke verlichting en rechtsaf door rood en trouwens ook rechtdoor door rood steeds meer tot een verworven recht gaan maken. Maar nee, de Minister van Verkeer en in haar kielzog de Hoofdcommissaris van Politie van Amsterdam bedoelden met anarchisten toch echt fietsers. Dus aanpakken die handel, verhoog die boetes maar en spek de schatkist, betalen zullen ze, die fietsers, sorry: die anarchisten.

Goed, ik was vanaf dat moment een anarchist maar daarmee nog geen terrorist. Dacht ik althans, want die ijdele hoop werd een paar dagen later wreed de grond in geboord. Want het kabinet van Balkenbende vindt dat dierenactivisme onder dezelfde noemer moet gaan vallen als terrorisme. Vooropgesteld, ik keur elke vorm van geweld af zoals brandstichting en vernieling waar-

mee overigens slechts enkele tientallen extremisten zich bezighouden. Maar ik keur ook af dat elke dierenactivist over dezelfde kam wordt geschoren. Maar ja, als je als enige land in West Europa geen Minister voor Milieu hebt, kun je als regering gemakkelijk zaken als milieu en natuur aan je laars lappen. En dan en passant iedereen die zich daarmee bezig houdt vanuit een organisatie die in de bres springt voor dier, natuur en milieu, uitmaken voor terrorist.

Terrorisme is in mijn ogen dat wordt toegelaten dat inmiddels 60% van ons grasland onherstelbaar is vernietigd, dat melkkoeien nog maar een levensduur van 3 jaar hebben (tegenover ooit 20 jaar) en dan rijp zijn voor de slacht, dat voor elke kilo rundvlees 8 kilo graan moet worden verbouwd (dus dat de honger uit de wereld zou zijn als we dat graan voor brood en dergelijke zouden gebruiken), dat zieke dieren geen recht op verzorging hebben en op een hoop worden gegooid om vervolgens een pijnlijke dood te sterven, dat gezonde dieren op bevel van de regering worden "geruimd" (zoals dat dan heet, maar eigenlijk wordt bedoeld: vermoord door vergassing, de kogel of elektrische schokken), dat de wereldzeeën zodanig worden overbevist dat over 30 tot 40 jaar het totale ecologische systeem in elkaar is gestort.

Dat noem IK nou terrorisme.

Maar zijn de werkelijke terroristen eigenlijk niet degenen die ervoor zorgen dat wat hierboven is geschreven elke dag kan en mag gebeuren? Door bijvoorbeeld dieren voor consumptie te gebruiken? Alleen al in Nederland worden jaarlijks honderden miljoenen dieren in de bio-industrie op een mens- en dus ook dieronwaardige wijze gefokt en vervolgens geslacht. Het leed dat kippen, koeien, varkens, kalkoenen, konijnen, paarden en noem alle dieren maar op die eetbaar zijn en/of waarmee dierproeven kunnen worden gedaan, wordt aangedaan, is bijna met geen pen te beschrijven. Maar ja, de enige zorg van miljoenen mensen bestaat kennelijk uit de vraag hoe er elke dag een schnitzeltje, balletje of biefstukje op tafel kan komen.

Overigens gaat onze regering zaken als Natuur en Milieu "herprioriteren." Nee, je hoeft dit woord niet op te zoeken in de Dikke van Dale, misschien in de volgende editie. Het herprioriteren van belangrijke natuur- en milieumetingen betekent niets anders dan dat er geen geld meer wordt uitgetrokken om in kaart te brengen hoe ons land er voor staat op die twee genoemde gebieden. Minister Veerman zal het kennelijk worst wezen: na hem de zondvloed dus.

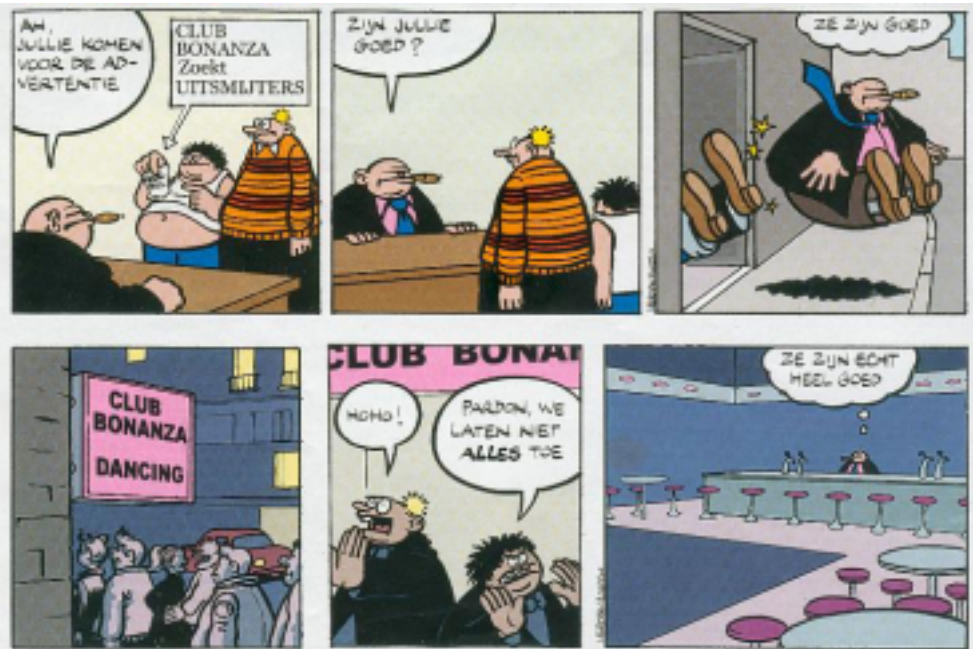
Maar goed, ik schrijf dit in grote haast vanuit een onderduikadres en ik stuur dit artikel uit een internet café +zodat niet te traceren is waar ik nu

ben, want ik ben dus fietser om milieu en economische redenen en ik houd van dieren en dat maakt mij tot een van Nederlands meest gezochte personen waarvoor ook vanuit Amerika belangstelling is.

En van Pusphaira vrees ik een brief in de bus te krijgen waarin wordt aangekondigd dat ik als lid ben geroyeerd wegens anarchistische en terroristische activiteiten.

Het gaat jullie allemaal goed en respecteer alsjeblieft deze aarde waar we 70 of 80 jaar te gast zijn en in bruikleen mogen hebben en zorg ervoor dat ook generaties na ons hier nog enigszins plezier van kunnen hebben.

Tot slot... sorry, ik moet nu ENTER geven en afsluiten want.....

Jos Halmans

De jaarlijkse bijlage over het Amateurvoetbal in de regio Eindhoven/De Kempen is ongetwijfeld een van de best gelezen bijlagen van het Eindhovens Dagblad. En zeker dit jaar, omdat er een interview in stond met onze voorzitter Bregje. Zo komen we als studentenvereniging positief in het nieuws. Voor de rest is het altijd leuk om te lezen wie naar welke club is gegaan, wie waar traint en wat trainers, spelers en bestuursleden hebben te melden.

Pagina 1 van deze bijlage kopte prominent "Eindhovens amateurvoetbal in malaise". Een vraaggesprek met enkele trainers leverde een aantal rake opmerkingen op. Natuurlijk, de accommodaties zijn her en der nogal verouderd en worden op sommige punten verwaarloosd. En iedereen weet ook wel dat veel jeugd wel wat anders wil doen dan op zaterdag- of zondagochtend om 10.00 uur tegen een balletje trappen.

En als op een gegeven moment clubs stoppen met betalen, dan lijdt daar zeker het eerste elftal van die club onder. Zie *Veloc*, zie *Woensel*, en zie in de regio clubs als *De Valk* en *Hapert*. Voeg daaraan toe de

vergrijzing en simpelweg het teruglopende aantal mensen dat nog wil voetballen en in een notendop zijn dan wel zo'n beetje alle oorzaken genoemd voor de terugval van veel Eindhovense clubs. Overigens is dit een probleem dat in meer grote Brabantse steden voorkomt. In Den Bosch bijvoorbeeld zijn de amateurs van FC Den Bosch opgehouden te bestaan. En in bijna geen enkele Brabantse stad zie je nog een Hoofdklasser, daarvoor moet je toch echt, met alle respect, in de dorpen zijn. Daar komt ook nog redelijk wat publiek kijken. In Eindhoven komen bij eerste elftallen soms nauwelijks nog 40 of 50 toeschouwers.

Tot zover wat betreft de eerste elftallen, de selecties en de doorstroming van de jeugd naar de senioren. Ik vond het jammer dat de

trainers niet zijn ingegaan op een ander, veel ernstiger probleem in het Eindhovense amateurvoetbal. Namelijk de steeds erger wordende verloedering op gebied van normen en waarden. Want steeds meer zie je om je heen voetballers die voor rot worden geschopt of gescholden. Velen zijn de wekelijkse scheldpartijen, bedreigingen, discriminerende opmerkingen en schoppartijen spuugzat en stoppen er dan ook mee. Gevolg is dat menigeen die nog wel gewoon voor de lol en de lichamelijke conditie wil voetballen de wijk neemt naar een leuke dorpsclub in de buurt. Bovendien zijn er wel leukere dingen te bedenken om je vrije zondag aan te besteden. Wat overblijft is een groep voetballers die wekelijks hun agressie botvieren op tegenstanders en scheidsrechters.

Want in het kielzog van voetballers die er de brui aan geven, is ook het aantal scheidsrechters dat ermee stopt schrikbarend. In 5 jaar tijd is het aantal scheidsrechters gekelderd van 13.000 naar 8.000. En van die 8.000 is liefst 50% tussen de 50 en 60 jaar. Dus de komende 10 jaar verdwijnen er alleen om die reden al weer zo'n 4.000 scheidsrechters. Ook zaken als rapportage, beoordeling en begeleiding hebben een helaas negatieve invloed op het scheidsrechtersverloop.

Nu komt de KNVB met een Masterplan op de proppen. Ik hoop van harte dat er mede daardoor

weer nieuwe aanwas komt. Maar ik heb begrepen dat er ook weer groepen worden samengevoegd. Oftewel, als een scheidsrechter in groep 5 zit en nu standaard 5e klasse en reserve 1e klasse fluit, dan moet hij straks ook wedstrijden in de lagere klassen gaan fluiten. En omdat die betreffende groep dus heel groot wordt, blijven er weer minder standaard (= 1e elftallen) wedstrijden over. Ik voorspel dat mede daardoor (veel) scheidsrechters ermee stoppen.

Ik zeg bewust: mede daardoor. Want het grootste probleem ligt op de velden bij de spelers en zeker ook bij de grensrechters, tegenwoordig assistent-scheidsrechters genoemd. Die laatste groep vormt dikwijls een bron van ellende die in een wedstrijd ontstaat. Zelf heb ik in deze competitie al 4 doelpunten moeten goedkeuren, terwijl er door mijn assistent wel werd gevlagd voor buitenspel. Let wel, ik heb het dan niet eens over oneerlijk vlaggen. Het betrof in alle gevallen gewoon het niet opletten op het moment van spelen dan wel of er sprake was van strafbaar buitenspel. Maar de lading commentaar die je over je heen krijgt gestort, is bijna te gek voor woorden. De gemakkelijkste weg is dan maar om altijd te fluiten als er wordt gevlagd. Maar daar kies ik niet voor, een wedstrijd moet immers correct verlopen. Met als dank dat je van alles naar je hoofd krijgt geslingerd.

Of ik dus het einde van het seizoen haal, is nog maar de vraag. Ook voor mij geldt dat ik er wel plezier in wil blijven houden. Natuurlijk moet ik mezelf de spiegel ook voorhouden. Enige zelfkritiek kan soms best verhelderend werken. Ik zal de laatste zijn om te beweren dat ik nooit fouten maak. Sterker nog, ik maak ze elke week. Maar het vreemde is dat het bijna nooit gaat om beslissingen op gebied van overtredingen. Het gaat altijd om conflictsituaties met mijn assistenten.

Maar goed, ik hoop dat we bij Pusphaira van allerlei negatieve randverschijnselen verschoond blijven. Want ons portie hebben we vorig jaar wel gehad. Alle elftallen hebben in meer en mindere mate te maken gehad met geweld, zowel in woord als gebaar. Met als trieste dieptepunten een gestaakte wedstrijd van onze Dames, de aanslag op P1-speler Cyrille en de mishandeling van Joost Kop (Heerenteam). En dan beperk ik me nog maar tot de allergenste zaken. En dan heb ik het nog maar over een vereniging met 6 elftallen. Kun je nagaan wat er elke zondag elders op de velden gebeurt. (En er gebeuren veel vervelende dingen, geloof me maar...)

Overigens en wellicht tekenend: op het moment dat ik dit artikel schrijf (maandag 3 november) zijn er in de Eindhovense 5e klasse na 8 competitieronden al 4 wedstrijden gestaakt.

Laat dit overigens geen "doemverhaal" worden. Want er zijn heel veel leuke wedstrijden en vooral ook nevenactiviteiten die het lid zijn van Pusphaira aantrekkelijk maken. Lekker trainen, donderdagavond in de kantine, toernooien, zeilweekend, pannenkoeken eten, BBQ-en, feesten, darten, tennissen, noem maar op. Ook daar doe je het voor, voor - zeg maar - de krenten in de pap.

Dus, heren en dames voetballers, trainers, leiders, assistenten, bestuursleden en uiteraard ook scheidsrechters. Help uw hobby weer gezond en dus weer leuk te maken. Beschouw voetbal als een leuk spelletje waarbij het gaat om samen met medespelers en tegenstanders er een leuke zondagochtend of -middag van te maken. Voetbal ook omdat je er lichamelijk fit bij blijft. En kijk eens naar andere sporten (met name rugby) hoe daar Sportiviteit inderdaad nog met een hoofdletter wordt geschreven. Kortom, fair play graag, zowel binnen als buiten de lijnen.

FLUISTERDATJES

Er wordt gefluisterd dat

- Als Joost Ekko echt wil kussen, hij dat aan Bregje C. moet doorgeven,
- Astrid een preek krijgt van een scheidsrechter als ze hem vertelt dat onze vereniging niet Puspharia heet,
- Cyril vraagt of het onweert als Loeki een foto maakt in de Dug Out,
- Bregje het gezelschap van L.E.W.'ers verkiest boven Pusphairanen,
- Volgens Tim grensrechters zijn aangesteld om vliegtuigen binnen te halen,
- Sandra het jammer vindt dat vrouwen geen baard hebben,
- Op het moment dat Bregje wil proberen om een biertje te tappen net Ali's glas ontploft,
- Jeroen daarentegen meer last heeft van ontploffende kroketten,
- Marije, Astrid, Bregje, Jeroen, Ekko, Rogier en Sandra hele lekkere pannenkoeken kunnen bakken,
- Er niet meer gerookt mag worden in de kantine op Terrein Noord,
- Er niks lekkerder is dan een brede gespierde man naast je in bed, volgens Menno,
- Bregje liever met Menno dan met Lesley in een één-persoonsbed ligt,
- In haar eigen bed heeft ze echter geen voorkeur,
- Menno en Sandra op dezelfde mannen vallen,
- Rogier en Astrid tegen Bregje en Marjon de langste Pussopen-game aller tijden gespeeld hebben,
- Volgens Vincent een mannelijke secretaris zich onderdanig voelt bij een vrouwelijke voorzitter,
- Michèle zuipt tot ze omvalt en ze is al vaak omgevallen...
- Ali graag vrouwen samen ziet dansen, maar niet weet hoe hij moet reageren als die vrouwen met hem gaan dansen,
- Bregje altijd in een relatie is of in is voor een relatie,
- Pieter lesbisch is,
- De zus van Tim de ex-vriendin van Lesley is,
- Evelien uit haar broek scheurt op de eerste avond dat ze met Pusphaira gaat stappen,
- Zij de dag erna door een trainingslid wordt opgebeld en zij hem niet meer kan herinneren,
- Bregje de ex is van Cyril,
- Cyril echter niets is van Bregje,
- De spelers van P1 hun tijd voornamelijk doden met Suske en Wiske-boeken,

- Een thuiswedstrijddag als oud-bestuur opeens heerlijk relaxed aanvoelt,
- Astrid tegenwoordig promotie- neel werk doet op de korfbalsite
- Korfballers deze foto's van onze site jatten zonder bronver- melding (of een dank je wel...)
- Pusphaira een grote inteelt vereniging wordt en vooral de jonge leden hier enthousiast over zijn,
- Annelies zegt dat Loekie ziek aan zijn hoofd is.
- Dit in normale termen voor- hoofdsholteontsteking heet,
- Jeroen in plaats van ze te eten, tegenwoordig wordt aangeval- len door kroketten,
- Een gat in je broek helpt om je pijp langer te maken,
- Het niet Evelien haar BH is die in het SC hangt,
- Sandra de kast in duikt met Jeroen,
- Ze de donderdag daarvoor nog met Joyce op het veld lag te rotzooien,
- Pieter H zich heeft aangeboden aan de voorzitter,
- Dit terwijl hij eigenlijk heel lief, stil en aardig is,
- Rob zich in de houtgreep laat nemen door Sandra,
- De vraag is of hij dit erg vindt of juist lekker...
- Menno vindt dat er meer homo's bij Pusphaira zouden moeten zitten,
- Koen liever Korneel mee neemt,
- Dit omdat hij de rits van Erik niet open krijgt,
- B. van B Evelien een echte Ankie vindt.

ADVERTEERDERS

Copy & Co
AOR

5
10

TU Boekhandel
Grolsch

24
32

BESTUUR VAN PUSPHAIRA

Voorzitter

Annelies Hovestad
06-41778211
anneliesmh@hotmail.com

Secretaris

Sigrid Kindt
040-2425524 / 06-12385222
sigridkindt@hotmail.com

Promotie-commissaris

Menno Kroezen
06-12519435
mennokroezen@lycos.nl

Penningmeester

David Moreno
040-2437793 / 06-41776328
d.l.moreno.beboya@student.tue.nl

Evenementaris

Patrick van Soest
040-2119118 / 06-12233627
p.j.v.soest@student.tue.nl

Afgelastigen

040-2474745
Kantine Terrein Noord
040-2433725

Trainers

Jos Halmans
Amundsenlaan 213
5623 PS Eindhoven
040-2460763

Cyril Holtkamp
Hagenkampweg Noord 88
5616 TB Eindhoven
040-2512830

Peter Geurts
Drapenierstraat 36
5623 DN Eindhoven
040 - 2460784

Bregje van den Horst
Dutenstraat 60
5021 JG Tilburg
013-5422963

Kascontrolecommissie

Erwin Hilders, Pieter Kuppens, Michel Mors
en Christiaan van Westering

Scheidsrechterscommissie

Rob v.d. Berk, Koen Giesbers, Lesley Fraats,
Koen van Cann, Tim Speth, Ekko Nap, Jeroen
Besuijen, Joost Ossevoort, Michel Weijts,
Ronald Rijnen, Lucas van Spaendonk, Joost
Kop, Robert de Jonge, Ali Ehsary, Boi
Hoogervorst, Thierno Diallo en Sven van
Heck

Zeilweekendcommissie

Koen van Cann

5x5-commissie

Vakant

Ledenwerfcommissie

Vakant

IT-commissie

Sandra Wetzer, Wendy van Steenwijk en Luc
van Straaten

Introcommissie

Vakant

KOL-commissie

Jos Halmans en Roel Verbrugge

Wedstrijddagcommissie

Jos Halmans, Ali Ehsary en Sigrid Kindt

HHR-commissie

Ali Ehsary en Sigrid Kindt

Sponsorcommissie

Sven van Heck

B44-race commissie

Vakant

Nieuwsbrief-commissie

Pieter Kuppens

Lustrumcommissie

Vakant

DRINGEND GEZOCHT

ADVERTEERDERS

**Bel voor meer informatie:
Menno Kroezen
06 - 12519435**

